

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.10/2021/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. május 17. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. november 12. napján kihirdetett 26.B.1195/2019/65. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 5 (öt) évre enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2020. év november hó 12. napján kihirdetett 26.B.1195/2019/65. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntettében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata és (3) bekezdés], amiért őt 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház és a szabadságvesztés büntetéséből a vádlott annak kétharmad részét követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá a vádlott által őrizetben töltött idő beszámításáról, továbbá 106.000 forintra vagyonekობzást rendelt el, a lefoglalt kábítószereket elkobozta, végezetül pedig a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, míg Terhelt I. r. vádlott és védője a minősítés megváltoztatása, a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett, továbbá a védő az ítélet indokolását is sérelmezte.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.941/2020/5. számú átiratában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítási eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a mérlegeléssel megállapított történeti tényállás megalapozott. Az elsőfokú bíróság az általa rögzített tényállásból okszerűen vont következtetést az I. r. vádlott bűnösségére és cselekményét is törvényesen minősítette. Ugyanakkor az I. r. vádlottal szemben alkalmazott büntetést – figyelembe véve az irányadó középértéket is – eltúlzottan enyhének értékelte, ezért a kiszabott büntetés súlyosítását, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[4] Terhelt I. r. vádlott meghatalmazott védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát küszöbölje ki és ennek eredményként az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott és az ott írtak szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében állapítsa meg és ennek tükrében az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztést olyan mértékben enyhítse, hogy lehetőség legyen annak próbaidőre történő felfüggesztésére.

[5] A védői érvelés lényege szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban meghatározott okok miatt részlegesen megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Indítványozta ezzel összefüggésben továbbá, hogy a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a törvényszék ítéletének részbeni megalapozatlanságát küszöbölje ki és a fentebb írtak szerint helyes következtetés alapján korrigálja a tényállást, majd a helyes tényállás megállapítást követően enyhébb minősítésű bűncselekményt állapítson meg.

[6] A bizonyítást érintő ügyiratok tartalmára vonatkozó megalapozatlanság tekintetében hét pontban részletezte azokat az elsőbírői megállapításokat, amelyek álláspontja szerint alátámasztják a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjában hivatkozott részleges megalapozatlanságot. E körben hangsúlyozta a védő, hogy a vádlott nem kereskedett többfajta kábítószerrel, és kimondottan tagadta a JWH-122 elnevezésű kábítószerrel való kereskedést. Vitatta azt a törvényszéki megállapítást is, hogy Terhelt I. r. vádlott korábban nem hivatkozott arra, hogy a lakásában megtalált kábítószer nem az ő tulajdonát képezte. A védő aláhúzta, hogy az I. r. vádlott már az első kihallgatása alkalmával, azaz a 2017. év március hó 27. napján elmondta, hogy a kábítószer volt barátja tanúl hozta, így nem helytálló a törvényszéknek az a megállapítása, hogy ne tartalmazza az I. r. vádlott nyilatkozata utalást arra, hogy a fellelt kábítószer legalább egy része nem az övé.

[7] A tényből tényre történő helytelen következtetések körében a védő arra hívta fel a figyelmet, hogy a vádlott lakásában feltalált kábítószeres összesített mennyiségnek tiszta

hatóanyag-tartalma – a JWH-122 anyag nélkül – nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak legfeljebb 22,8%-a, a JWH-122 anyagra nézve pedig sem a kereskedői tevékenység, sem pedig a kereskedelmi célzatú birtoklásra vonatkozó adat nem merült fel az eljárás során.

[8] A védő felhívta figyelmet a Be. 7. § (4) bekezdésben megfogalmazott in dubio pro reo elvére, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Jelen ügyre vetítve annak a jogi meggyőződésének adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság a fenti elvet megsértve állapította meg a vádlott bűnösségét, mondván, hogy az mérlegelés tárgyát képezte. Hangsúlyozta azt is, hogy meggyőződése szerint a jogi megítélés szempontjából korántsem mindegy, hogy valaki kábítószer fogyaszt és abból értékesít vagy kábítószer értékesít és abból alkalmoszerűen fogyaszt. Felhívta a figyelmet arra is, hogy az I. r. vádlott orvosi dokumentációval igazolható módon immár több, mint tíz év küzd kábítószer-fogyasztási problémákkal, amelynek okán több alkalommal is kórházi kezelésre szorult. Ezzel szemben a vádirat és az elsőfokú ítélet alapján az állapítható meg, hogy a terhelt 2015-től foglalkozott kábítószer-kereskedelemmel. A védői álláspont szerint az adatokból inkább az a következtetés vonható le, hogy az I. r. vádlott kábítószer fogyasztása öltött olyan mértéket, hogy később kereskedői tevékenységgel kellett fedeznie a fogyasztásra szánt mennyiséget. Mindezek alapján a védő a cselekmény minősítésének megváltoztatását és a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[9] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése értelmében nyilvános ülésen bírálta el.

[10] Nyilvános ülésen a védő az írásbeli fellebbezésében foglaltakkal egyezően nyilatkozott és a büntetés enyhítését, illetve annak próbaidőre történő felfüggesztését kérte.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálata során az ítéltábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta a Be. 590. § (1) bekezdése értelmében. E körben vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett [Be. 590. § (2) bekezdés]. A másodfokú bíróság e körben megállapította, hogy a felülbírálat teljeskörű.

[12] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megvizsgálta és értékelési körébe vonta az ügyben releváns bizonyítékokat, melyeket egyenként és összeségükben is értékelt, egybe vetett. Ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. A törvényszék indokolási kötelezettségének is kellő mértékben eleget tett, a szükséges részletességgel ismertette, hogy a vádlott védekezésével szemben milyen más bizonyítékokat és miért fogadott el ítélezése alapjául. A fenti módon megállapított tényállás vonatkozásában az ítéltábla is arra a következtetésre jutott, hogy a tényállás döntő mértékben megalapozott, az mindössze a vegyészszakértői vélemény megállapításai tekintetében szorul kisebb korrekcióra, pontosításra.

[13] Az ítéltábla a Be. 599. § (2) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlanságát az ügyiratok tartalma alapján küszöbölte ki. Ennek

eredményeként az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását akként pontosítja (elsőfokú ítélet 3. oldalának 7. bekezdésének 2. mondata), hogy: a Terhelt I. r. vádlott által továbbértékesítés végett megszerzett és tartott kábítószeresek tiszta hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak mindegy 1,78%-a. A fenti pontosítás szakértő³ igazságügyi orvosszakértő által jegyzett véleményén alapul (nyomozati iratok 231-253. oldal).

[14] Az elsőfokú bíróság – vélhetően a lefoglalt kábítószer hatóanyag tartalma átlagértékére figyelemmel – azt állapította meg a szakértői vélemény alapján, hogy az I. r. vádlott által tovább értékesítés végett megszerzett és tartott kábítószeresek összesített tiszta hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 578%-a. Ezzel szemben a fent hivatkozott szakértői vélemény 12. oldali megállapítása szerint „a lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalma meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát, annak 178-1015,7%-a (azaz 1,78-10,16-szorosa) lehet. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a lefoglalt kábítószeresek hatóanyag-koncentrációinak becslésénél a felső határértéket vesszük figyelembe, akkor az együttes tiszta hatóanyag-tartalom elérheti akár a különösen jelentős mennyiség alsó határát is, azonban ennek a valószínűsége igen csekély”.

[15] A szakértői véleményből idézett rész kétséget sem hagy afelől, hogy a lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalmának megállapításánál a törvényszék által rögzített 578% (a jelentős mennyiség alsó határának 5,78-szorosa) egyáltalán nem szerepel a szakértői véleményben. Kétségtelen tény, hogy a szakértő meglehetősen tág mennyiségi meghatározást adott, mert nagy a különbség az 1,78-szoros és a 10,16-szoros mennyiség között. A védő e tárgykörben az in dubio pro reo eljárásjogi alapelvre való hivatkozását a másodfokú bíróság osztotta, mert a tág határok között meghatározott kábítószer mennyiség nem indokolja a legnagyobb mennyiségnek a vádlott terhére értékelését, de még a legkisebb és legnagyobb mennyiség átlagának meghatározását sem. Ilyen esetben a kétséget kizáróan megállapítható, ez által a vádlottra nézve legkedvezőbb hatóanyag-tartalom megállapításának van helye

[16] A másodfokú bíróság a szóban forgó szakértői vélemény alapján azt állapította meg, hogy a vádlottnál lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalma meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy 1,78-szorosa. Ezzel ismételten érvényre juttatta az ítéltábla által követett, azt az alapelvi szintű törvényi rendelkezést, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Ezért a másodfokú bíróság a szakértői véleményben szereplő határértékek közül a legalacsonyabbat fogadta el, mert ez a mennyiség az, amelyet a szakértő a bűncselekmény elkövetése tekintetében kétséget kizáró bizonyossággal határozott meg, mely a legkedvezőbb a vádlott cselekményének büntetőjogi megítélésénél. Ugyanakkor kétségtelen tény az is, hogy az I. r. vádlott cselekménye ennek elfogadása mellett is meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát. E legkedvezőbb alsó határérték elfogadásának a büntetés kiszabása körében van szerepe.

[17] Ezzel összefüggésben nyomatékosan kiemeli az ítéltábla, hogy az ítélezése alapjául elfogadott mennyiség a jelentős mennyiség alsó határát még kétszeresen sem haladja meg, amely feltétlenül értékelést kell, hogy nyerjen a szankció mértékének meghatározása során. Ennyiben tehát a vádlott és védőjének jogorvoslati kérelme megalapozott és helytálló volt.

[18] A fentiekén túlmenően azonban nem osztotta a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezés indokolásában foglaltakat. Az elsőfokú bíróság a tényállását egyfelől Terhelt2 II. r. vádlottnak Terhelt1 I. r. vádlottat terhelő nyilatkozata, valamint más tanúk vallomásaira és az egyéb bizonyítékokra alapozva állapította meg. A törvényszék részletesen foglalkozott a lefoglalás körülményeivel, az I. r. vádlott lakásában megtalált kábítószeres pontos feltalálási helyével, amelyeket az eljárási cselekményről készült jegyzőkönyvben és a lefoglalásról szóló határozatban tényszerűen rögzítettek a nyomozó hatóság tagjai. Kétség sem férhet hozzá, hogy a többféle kábítószer, azok adagolásához szükséges mérlegek, dohányőrlők és simítózáras műanyag tasakok mind arra mutatnak, hogy a vádlott kereskedelmi tevékenységet folytatott. Ugyanez érvényes a mobiltelefonokból és SIM kártyákból kinyert rövid szöveges üzenetekre, amelyek vonatkozásában szintén nem merülhet fel kétség afelől, hogy Terhelt1 I. r. vádlott kereskedett a kábítószeresekkel. A virágnnyelven, de a kábítószer fogyasztói szubkultúrában általánosan elterjedt és állandóan használt „szakzsargon” kifejezéseit használva fogadta és írta az üzeneteket a terhelt, amelyet az elsőfokú bíróság is ekként értékelt az ítélete 10. oldalának 2. bekezdésében.

[19] Külön szükséges foglalkozni a vádlott védekezésének azon részletével, mely szerint korábbi élettársáé, tanúlé volt a nagy mennyiségű szintetikus kábítószer (JWH-122). E körben az elsőfokú bíróság szintén részletes bizonyítást vett fel és az ítélete 13. oldalának 4. és 5. bekezdéseiben, valamint 14. oldalának 1. bekezdésében részletesen számot adott arról, hogy tanúll vallomásainak értékelése alapján – összevetve azokat az egyéb objektív bizonyítékokkal – miért jutott arra a következtetésre, hogy a vádlotti vallomás nem fogadható el abban a tekintetben, hogy éppen a legnagyobb mennyiségű kábítószer nem Terhelt1 I. r. vádlott tulajdonát képezte. Az elsőfokú bíróság erre vonatkozó indokolása az ítéltábla számára is logikus és meggyőző volt, azt a másodfokú bíróság minden részletében osztotta.

[20] A cselekmény minősítése körében törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság – figyelemmel az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozatban foglaltak és a BK.57. számú Kollégiumi Vélemény alapján –, hogy a vádlott magatartása maradéktalanul illeszkedik a kábítószerrel kereskedés bűncselekményének valamennyi tényállási eleméhez, hiszen a kábítószerrel kereskedés elkövetési magatartása jellemzően a rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, továbbá ide tartozik a kábítószeres kereskedés céljából történő megszerzése és készletezése is. Mindezeket összevetve a vádlotti magatartással, valamint az erre vonatkozó bizonyítékokkal, kétségtelenül megállapítható, hogy Terhelt1 a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott és – a másodfokú bíróság ítéletében pontosított mennyiségre is tekintettel – a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettét valósította meg.

[21] Az elsőfokú bíróság e körben részletesen elemezte azokat a körülményeket, amelyek alapján megalapozottan és törvényesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott lakásában megtalált kábítószeres kereskedelmi célzattal voltak ott. Ugyanakkor nem kizárólag a kábítószeres mennyisége, hanem azok különböző fajtái, valamint a csomagolásra, adagolásra szolgáló eszközök is egyértelműen mind abba az irányba hatottak, hogy nem volt elfogadható az a vádlotti védekezés, amely szerint Terhelt1 csak a saját, valamint barátai és ismerősei személyes fogyasztásának szükségleteit elégítette ki a szóban forgó mennyiségű kábítószeresekkel. A kereskedelmi tevékenységet a fentiekén túlmenően büntetőjogi bizonyossággal alátámasztották a vádlott mobiltelefonjából kinyert rövid, szöveges üzenetek tartalmi, amelyek a kábítószer forgalmazóknak és használóknak a speciális szóhasználatát alkalmazták, amelyek ismertek a hatóságok előtt is. A szöveges üzenetek minden kétséget

kizáróan fajta szerint beazonosítható kábítószereket, az ezekre vonatkozó mennyiségeket, az adagokhoz rendelt árakat és nem utolsósorban az átadások időpontját tartalmazták, amely tények szintén az I. r. vádlott kábítószer-kereskedői tevékenységére engedtek következtetni.

[22] Az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló enyhítő, továbbá a terhére értékelendő súlyosító körülményeket maradéktalanul számba vette, azonban az enyhítő körülményeket nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság nagyobb nyomattal értékelte azt a körülményt, hogy az I. r. vádlott igazolható módon, immár másfél évtizede jár pszichiátriai gondozóba különböző pszichés problémái miatt, illetve a 2010. évben kábítószer elvonókúrán is részt vett. Ugyancsak nagyobb nyomattal tulajdonított az ítéltábla az 52 éves vádlott büntetlen előéletének, valamint – a kábítószeres mennyiségi pontosítását követően – annak a ténynek, hogy a vádlottnál megtalált, lefoglalt és értékesítésre szánt kábítószeres tiszta hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határát alig, mindössze 1,78 szorosán haladta meg, azaz nagyon közel esik a minősítő körülmény alsó határához. Mindezek alapján az ellentétes irányú fellebbezések közül a védelmi fellebbezéseket találta alaposnak a másodfokú bíróság, ezért a vádlott szabadságvesztés büntetését 5 évre enyhítette, mert úgy ítélte meg, hogy az elkövetett bűncselekményért kiszabható büntetés törvényi minimuma is megfelelően egyéniesített, ennél fogva megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok érvényre juttatását.

[23] A Btk. 35. § (2) bekezdése értelmében a büntetés kiszabásánál irányadó körülményre tekintettel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb vagy eggyel szigorúbb végrehajtási fokozat határozható meg. A másodfokú bíróság a fentebb megjelölt büntetés kiszabási körülményekre tekintettel úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben eltúlzott és aránytalan joghátrányt jelent a fegyház fokozatú szabadságvesztés, ezért a fenti törvényi hely felhívásával Terhelt1 szabadságvesztés büntetésének végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg.

[24] Felhívja a bíróság Terhelt1 I. r. vádlott figyelmét, hogy a jogerős ítéletben kiszabott szabadságvesztés megkezdésére a büntetés-végrehajtási intézet által megjelölt helyen és időpontban feltétlenül jelenjen meg, ellenkező esetben elveszíti a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kedvezményét, ami azt jelenti, hogy a reá kiszabott szabadságvesztést teljes egészében le kell töltenie. [Bv.tv. 87. § (1) bekezdés].

[25] A Fővárosi Ítéltábla a fentebb kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, míg az elsőfokú ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helyben hagyta.

Budapest, 2021. év május hó 17. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.1195/2019/65. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.10/2021/10. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt I. r. vádlott tekintetében a 2021. év május hó 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. év május hó 17. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke